

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: N. D., narozená X, státní příslušnost X, t.č. pobytem K. V.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.11.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2019 č.j.
OAM-932/ZA-ZA11-K02-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 28.11.2019 téhož dne předanou k poštovní přepravě a soudu doručenou dne 29.11.2019 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2019 č.j. OAM-932/ZA-ZA11-K02-2018, jímž bylo rozhodnuto ve věci její žádosti tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje.

2. **V žalobě** žalobkyně vyjádřila, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit a je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky (dále jen **ČR**), se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Žalovaný tedy své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně. Dále žalobkyně namítala, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech. Očividně žalovaným použité informace nejsou aktuální. Správní orgán měl při rozhodování o udělení či neudělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu a byl povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Součástí žaloby učinila žalobkyně i **žádost o ustanovení zástupce**. Usnesením zdejšího soudu ze dne 9.1.2020 č.j. 60 Az 70/2019-18 byl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce zamítnut.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 5.11.2019 č.j. OAM-932/ZA-ZA11-K02-2018** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 5.11.2018 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Následně dne 9.11.2018 poskytla údaje k podané žádosti a téhož dne byl s žalobkyní proveden pohovor, z něhož mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně je rozvedená a její syn žije na X u babičky. Ve vlasti naposledy žila v Kirovohradské oblasti, kde byla registrována k pobytu v obci V. X opustila dne 5.10.2018 a na území ČR přicestovala autobusem dne 6.10.2018. K předchozím pobytům ve státech EU uvedla, že v červenci 2017 odjela na pracovní vízum do Polska, kde byla i v roce 2018. V té době jezdila za kamarádkou do ČR, a byla zde i před svým návratem na X v září 2018. O udělení mezinárodní ochrany žádala poprvé, její zdravotní stav je dobrý. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že čte zprávy, informace z internetu, a situace u nich je strašná. Také se bojí voleb v roce 2019. Když šla do kostela ve Vlasovce, všimla si vulgárních nápisů na zdi zaměřených i proti jejich knězi. Kostel v obci patří k moskevskému patriarchátu a někteří lidé z vesnice jsou proti tomu, aby v obci byl kněz tohoto patriarchátu; probíhají spory mezi kyjevským a moskevským patriarchátem. Žalobkyně nápisy na zdi vyfotila a umístila na sociální síť. K tomu začaly chodit různé komentáře lidí, v některém komentáři jí vyhrožovali zabitím, nazývali ji separatistkou, vlastizrádkyní; chtěli, aby fotky odstranila, což neučinila. Nejprve příspěvkům nevěnovala pozornost, nicméně v jednom komentáři byla uvedena její adresa. Následně se obrátila s žádostí o pomoc na policii. Řekli jí, že provedou šetření, a za věci, které udělala, jí můžou obvinít z trestného činu a umístit do vězení. Protože se obávala o svůj život, přijela do ČR. Na X je vážná situace ohledně církví, lidé mizí nebo jsou posíláni do vězení. Podle žalobkyně by církev měla být jen jedna, je v tom spojena i politika. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava o život po návratu do vlasti pro zveřejnění jí fotografií na internetu, pro které někteří uživatelé v příspěvcích pod fotografiemi jí vyhrožovali zabitím nebo ji nazývali separatistkou a vlastizrádkyní. Žalobkyně dále obecně poukázala na konflikt církví na X a zhoršenou ekonomickou situaci v zemi. Dalším zjevným důvodem byla snaha žalobkyně legalizovat si podanou žádost o mezinárodní

ochranu další pobyt na území ČR.

Žalovaný v případě žalobkyně neshledal žádné důvody, které by bylo možné označit za azylově významné. Po podrobném prostudování jejích tvrzení dospěl k závěru o účelově podané žádosti ve snaze legalizace dalšího pobytu zde. Žalobkyně neopustila vlast z důvodu předchozího pronásledování ani objektivní odůvodněnosti strachu z budoucího pronásledování, ale za účelem zaměstnání zde, kdy si pro tyto potřeby bez problémů zajistila v Kyjevě pracovní vízum. O mezinárodní ochranu požádala až na základě doporučení od známých, protože se údajně bála navrátit na X.. Žalobkyně dostala v průběhu řízení dostatečný prostor k uvedení všech důvodů, pro které o mezinárodní ochranu požádala, nicméně kromě jejích blíže neurčitých obav, že ji může někdo přepadnout a ublížit, neuvedla žádné konkrétní relevantní skutečnosti. Naopak připustila, že by se dříve či později stejně do vlasti vrátila, což v zásadě nevypovídá o palčivosti její situace. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí rovněž sdělila, že kromě svých obav o žádné konkrétní hrozbě po návratu do vlasti neví. Žalovaný současně považoval jednání žalobkyně za účelově, když ještě v polovině září 2018 pobývala u své kamarádky v ČR a po návratu na X dne 20.9.2018 věděla o tom, že její vízum bude vyřízeno a měla v plánu opětovně přicestovat do ČR (kde mohla legálně pobývat nejméně do 13.1.2019) za práci, nicméně sídlo firmy v Praze bylo zavřeno. Žalobkyně našla brigádní zaměstnání v Karlových Varech, a až v tomto okamžiku se rozhodla na doporučení kamarádů požádat o mezinárodní ochranu, měsíc po příjezdu do ČR.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto jí nebyla udělena.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 27.1.2020** trval na svém vydaném rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které dle něho netrpí v žalobě uváděnými vadami. Napadené rozhodnutí je v souladu s platnou legislativou, kterou se správní orgán ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany musí řídit. Rozhodnutí je též řádně a důkladně odůvodněno, o zákonnosti a přezkoumatelnosti daného rozhodnutí dle žalovaného není pochyb. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou neaktuálních zpráv o zemi původu žalobkyně, když obstarané podklady, které využil pro vydání svého rozhodnutí, jsou k případu relevantní a aktuální. Stejně tak neobstojí ani námitka o nedostatečně zjištěném stavu věci, jelikož ten byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Žalobkyně v žalobě uvedla pouze obecně tvrzené nezákonnosti, kterých se měl žalovaný dopustit. Zcela chybí jakákoli konkretizace, na základě které by byl žalobní bod relevantní a žalovaný by k němu mohl poskytnout adekvátní vyjádření. Z tohoto důvodu tak žalovaný na své vydané rozhodnutí plně odkázal, neboť neviděl důvod jednotlivé závěry a zkoumání opakovat a závěrem navrhl, aby zdejší soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

6. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 27.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.11.2019 žalobkyni předáno dne 27.11.2019.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. V první řadě soud konstatuje, že žalobní body v žalobě jsou velmi stručné a skládají se pouze z obecných tvrzení. Ohledně námitky týkající se toho, že si žalovaný neobstaral aktuální informace o zemi původu, soud uvádí, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni vycházel především z jejích výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na X. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR ze dne 15.8.2019 č.j. 131227-6/2019-LPTP a z Informace OAMP X – Situace v zemi, ze dne 25.4.2019.
10. Žalovaný v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), dne 8.10.2019 umožnil žalobkyni seznámit se s výše uvedenými poklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně této možnosti využila, s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámila, nicméně blíže se k nim nevyjádřila, neuvedla žádné námitky a ani nenavrhla doplnění těchto podkladů. Pouze žalobkyně sdělila, že je složité si zde vyřídit legalizaci pobytu jiným způsobem, musela by se vrátit na X, čehož se bojí. Na následující dotaz, čeho konkrétně se bojí v případě návratu do vlasti, uvedla, že o žádné konkrétní hrozbě neví, pouze má obavy, protože zveřejnila na sociální síti příspěvek, pro který jí někteří uživatelé nepřímo vyhrožovali. Tyto skutečnosti uvedla během pohovoru.
11. Soud k věci obecně uvádí, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele [srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 20.6.2013 č.j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

11.12.2015 č.j. 5 Azs 134/2014-48]. Z konstantní judikatury vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 22/2003-41). Současně podle rozsudku NSS ze dne 4.2.2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81 „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“

12. Dle názoru soudu žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ní veden pohovor a byla poučena o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobkyně nežádala. Žalovaný při hodnocení důvodů žalobkyně vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a formulaci důvodů žalobkyně byly tyto informace dostatečně podrobné, přiměřeně aktuální a tematicky zaměřené tak, aby bylo možno poměřit tvrzené skutečnosti s objektivně a nestranně doloženou realitou.
13. Soud neakceptoval ani tvrzení žalobkyně o porušení § 3 správního řádu, neboť stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s uvedeným ustanovením, když si opatřil shora uvedené materiály vztahující se k podané žádosti a současně aktuální informace o situaci v zemi původu žalobkyně a umožnil žalobkyni sdělit v samotné žádosti vše, co považuje za podstatné při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dále je nutné připomenout, že při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany je stěžejní, jaké konkrétní informace o svém případě poskytne sám žadatel o mezinárodní ochranu.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo přesvědčivě odůvodněno a je z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádosti nebylo vyhověno z důvodu neexistence skutečně odůvodněných příčin pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný správně a v souladu se zákonem neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žádný z žalobních bodů soud neshledal důvodným.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 3. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.